

Sygn. akt V.2 Ka 644/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec

Sędziowie: SSO Sławomir Klekocki (spr.)

SSO Katarzyna Gozdawa-Grajewska

Protokolant: sekr.sądowy Lucyna Tomala

w obecności Marii Bartkowiak Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Raciborzu

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2019 r.

sprawy: **M. W. /W./**

s. M. i B.

ur. (...) w K.

oskarżonego o czyn z art. 177 § 2 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 19 lipca 2018r. sygn. akt II K 76/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych i obciąża go opłatą za II instancję w kwocie 580 (pięćset osiemdziesiąt) złotych.

SSO Jacek Myśliwiec

SSO Sławomir Klekocki (spr.) SSO Katarzyna Gozdawa-Grajewska

Sygn. akt V.2 Ka 644/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 lipca 2018 r. Sąd Rejonowy w Raciborzu uznał M. W. za winnego tego, że w dniu 15 października 2016r. w R., nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki (...) nr rej. (...) drogą krajową (...) jechał lewymi kołami po osi jezdni, tj. torem z dala od prawej

krawędzi jezdni, z nadmierną prędkością, tj. około 150 km/godz., w miejscu gdzie administracyjna dozwolona prędkość wynosiła 90/km/godz., w wyniku czego nie zachował bezpiecznego bocznego odstępu od wymijanego rowerzysty, zamierzającego dokonać zmiany kierunku jazdy w lewo K. S., na skutek czego doszło do zderzenia z rowerzystą, który w wyniku poniesionych obrażeń ciała w postaci urazu wielonarządowego, w szczególności urazu głowy, klatki piersiowej, jamy brzusznej ze złamaniem kości czaszki, mostka, żeber, mózgu, płuc, serca, wątroby i śledziony z krwotokiem zewnętrznym i wewnętrznym zmarł na miejscu wypadku, tj. za winnego popełnienia czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. i za to na mocy tego przepisu wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Na mocy art. 69 § 1 i § 2 k.k., art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności na okres 2 lat tytułem próby.

Na mocy art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego grzywnę w wysokości 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20zł.

Na mocy art. 42 § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat.

Na zasadzie art. 627 k.p.k., art. 617 k.p.k. w zw. z art. 2. ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (t.j.: Dz.U. z 1983r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 580zł tytułem opłaty i obciążył go wydatkami postępowania w kwocie 6.690,36

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego M. W. zaskarżając wyrok w całości i na podstawie art. 427 § 2 kpk w zw. z art. 438 pkt 2 i 3 kpk rozstrzygnięciu temu zarzucił :

1.obrazę przepisów prawa procesowego tj. art. 7 kpk w zw. Z art. 410 kpk mającego wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a polegającym na dowolnej, a nie swobodnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a przejawiające się w uznaniu, iż przyczyną wypadku drogowego była nadmierna prędkość pojazdu oskarżonego , z całkowitym pominięciem podstawowych przyczyn zdarzenia drogowego, jakim były brak należytego oświetlenia roweru oraz naruszenie przepisów drogowych poprzez pokrzywdzonego,

2.obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 7 kpk w zw. Z art. 410 kpk, mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a polegającej na dowolnej, a nie swobodnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego przejawiającej się w przyznaniu jedynie częściowego waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego M. W., całkowitym pominięciu zeznań świadka D. W., z których wprost wynikało, iż pokrzywdzony wielokrotnie dopuszczał się rażącego naruszenia przepisów dotyczących należytego oświetlenia roweru, które były spójne, logiczne i konsekwentnie wskazywały , iż pokrzywdzony ponosił również odpowiedzialność za przyczynienie się do wypadku drogowego z dnia 15 października 2016r. w R.;

3.obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 7 kpk w zw. Z art. 410 kpk, mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a polegającej na przyjęciu, iż o winie M. W. świadczą jednoznacznie opinie biegłych z zakresu ruchu drogowego A. M. i R. P. mimo, iż różnią się one w sposób istotny odnośnie przyczynienia się pokrzywdzonego do wypadku z uwagi na brak należytego oświetlenia oraz uznania, iż światło z telefonu komórkowego było wystarczające do oświetlenia drogi kierowanego roweru pokrzywdzonego, a nadto nieprawidłowe przyjęcie przez Sąd – za błędnymi ustaleniami biegłych- niewłaściwego momentu, w którym zaistniał stan zagrożenia, co skutkowało przyjęciem, iż między zachowaniem oskarżonego, a skutkiem istnieje bezpośredni związek przyczynowy,

4.obrazę przepisów prawa procesowego, tj.art. 201 kpk w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 kpk, mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a polegającą na niedopuszczeniu wniosku dowodowego oskarżonego, dotyczącego przeprowadzenia dowodu z uzupełniającej ustnej opinii biegłego R. P. celem ustosunkowania się do stanowiska przedstawionego przed Sądem Rejonowym przez biegłego A. M., jak również właściwego oraz pełnego wypowiedzenia się odnośnie kwestii przyczynienia się pokrzywdzonego do wypadku z uwagi na brak należytego oświetlenia

oraz uznania, iż światło z telefonu komórkowego było wystarczające do oświetlenia drogi kierowanego roweru pokrzywdzonego, a nadto prawidłowego zrekonstruowania przebiegu wypadku, a tym samym żądanie przeprowadzenia kolejnego dowodu z opinii biegłego nie zmierzało do przedłużenia postępowania, lecz stanowiło konsekwencję niepełnych ustaleń biegłych;

5.obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 201 kpk w zw. z art. 170 § 1 pkt 5kpk, mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a polegającej na niedopuszczeniu wniosku dowodowego oskarżonego, dotyczącego przeprowadzenia dowodu z uzupełniającej opinii instytutu specjalizującego się w rekonstrukcji wypadków drogowych i w konsekwencji oparcie skarżonego orzeczenia na niepełnych oraz niejasnych opiniach powołanych do sprawy biegłych z zakresu ruchu drogowego A. M. i R. P. mimo, iż różnią się one w sposób istotny odnośnie przyczynienia się pokrzywdzonego do wypadku z uwagi na brak należytego oświetlenia oraz uznania, iż światło z telefonu komórkowego było wystarczające do oświetlenia drogi kierowanego roweru pokrzywdzonego, jednocześnie są nierzetelne, lakoniczne i wewnętrznie sprzeczne i jako takie nie powinny zdaniem oskarżonego stanowić podstawy ustaleń faktycznych, a nadto wbrew treści postanowienia Sądu opinia R. P. w istocie nie zawiera rekonstrukcji przebiegu wypadku, a tym samym żądanie przeprowadzenia kolejnego dowodu z opinii biegłego nie zmierzało do przedłużenia postępowania, lecz stanowiło konsekwencję niepełnych ustaleń biegłych;

6.błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu, iż oskarżony M. W. był winny spowodowania wypadku drogowego w dniu 15 października 2016r. w R., w wyniku którego poniósł śmierć rowerzysta K. S., a zatem dopuścił się czynu z art. 177§2 kk, podczas gdy prawidłowo dokonana analiza materiału dowodowego nie uprawniała na dokonanie takich ustaleń , zwłaszcza, że :

-opinie obu biegłych powołanych w sprawie, które zdaniem Sądu świadczyły jednoznacznie o winie oskarżonego, różniły się w sposób istotny m.in. w zakresie przyczynienia się rowerzysty do zaistnienia wypadku oraz przyjętej prędkości poruszania się oskarżonego, były nierzetelne, lakoniczne i wewnętrznie ze sobą sprzeczne oraz niepełne;

7.błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść zapadłego orzeczenia, a polegający na ustaleniu, że nadmierna prędkość pojazdu oskarżonego w chwili zdarzenia była główną przyczyną śmierci pokrzywdzonego, podczas gdy z prawidłowo zebranego materiału dowodowego wprost wynika, iż brak należytego oświetlenia roweru oraz naruszenie przepisów poprzez wjechanie przed tor poruszania się pojazdu przez pokrzywdzonego było główną przyczyną wypadku drogowego.

W oparciu o w/w zarzuty obrońca oskarżonego wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie. . Nie trafny okazał się zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Taki zarzut byłby zasadny jedynie wówczas, gdyby sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach , które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo też z faktów tych wyciągnął wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień sąd rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem wskazał dowody , na których oparł swoje ustalenia jednocześnie wskazując przesłanki, którymi się kierował odmawiając wiary dowodom przeciwnym przy czym dokonanych ustaleń dokonał zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów. Obrońca w swojej apelacji zarzuca przede wszystkim, że dokonana przez sąd rejonowy analiza materiału dowodowego była oparta na opiniach obu biegłych, które jego zdaniem nierzetelne, lakoniczne i wewnętrznie sprzeczne. Jednak sąd rejonowy w swoim uzasadnieniu wskazał, że biegli w swoich opiniach jednoznacznie wskazali, że gdyby oskarżony poruszał się z prędkością dopuszczalną administracyjnie (90 km/h) to o wypadku by nie doszło. Sąd I instancji wyjaśnił również dlaczego biegli wyliczyli inne prędkości oskarżonego przed potrąceniem pieszego , wynikał to z przyjęcia innej metody obliczania prędkości. Podkreślić należy, że sąd rejonowy przyjął prędkość z jaką poruszał się oskarżony przed potrąceniem rowerzysty najbardziej korzystną dla oskarżonego tj. około 150 km/h. Nie trafny okazał się również zarzut, że brak oświetlenia rowerzysty był główną przyczyną wypadku. Obaj biegli w swoich opiniach stwierdzili, że pokrzywdzony jadąc po drodze publicznej używał źródła światła

trzymanego w lewej dłoni którym mogła być latarka bądź telefon komórkowy i był widoczny dla oskarżonego – widać to na nagraniu monitoringu. Wersja oskarżonego, że nie widział rowerzysty na drodze nie zasługiwała zatem na wiarę. Z opinii obu biegłych wynika jednoznacznie, że oskarżony przekraczając znacznie dopuszczalną prędkość na drodze nieprawidłowo obserwował przedpole, nie zauważył pokrzywdzonego i nie zachował bezpiecznego bocznego odstępu od wymijanego rowerzysty, który rozpoczął manewr skrętu w lewo. . W tych okolicznościach w ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, iż zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona przypisanych mu czynów z art. 177 § 2 kk. Tym samym zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego mają w ocenie Sądu Okręgowego charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwych ocen i ustaleń sądu, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia sądu rejonowego. Zgodnie z orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8.06.2004 r. sygn. II Aka 112/04 KZS 2004/7-8/6 "sama tylko możliwość przeciwstawienia ustaleniom dokonany w zaskarżonym wyroku odmiennego poglądu uzasadnionego odpowiednio dobranym materiałem dowodowym nie świadczy, że dokonując tych ustaleń sąd popełnił błąd. Dla skuteczności zarzutu błędu niezbędne jest wykazanie nie tylko wadliwości ocen (wniosków wyprowadzonych przez sąd) ale i wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego jakich dopuścił się sąd. Sąd I instancji nie dopuścił się jak sugeruje w swojej apelacji obrońca oskarżonej obrazie przepisów postępowania art. 7 kpk, ponieważ dokonana przez sąd rejonowy ocena zgromadzonych w sprawie dowodów była bezstronna, rzetelna i kompleksowa. W przedmiotowej sprawie Sąd rejonowy w pełni bezstronnie i obiektywnie rozważył wszystkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i nie korzyść oskarżonego, a rozważania te zostały poparte stosowną argumentacją w myśl art. 4 kpk. Podstawą wyroku, zgodnie z treścią art. 410 kpk stanowił jedynie całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Sąd I instancji sporządził uzasadnienie rzetelnie i wnikliwie, w sposób szczegółowy wskazując , jakie fakty uznał za udowodnione , a jakie za nie udowodnione i na jakich oparł się dowodach oraz z jakich względów nie uznał za wiarygodne dowodów przeciwnych spełnia zatem ono wymogi określone w art. 424 kpk. Rozstrzygnięcia Sądu I instancji znajdują oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego, zgromadzonego i ujawnionego w toku całego postępowania (art. 410 kpk). Wnikliwe i obszerne pisemne motywy zaskarżonego wyroku uzasadniają twierdzenie, że ocena materiału dowodowego, dokonana przez sąd I instancji w pełni uwzględnia reguły wyrażone w art. 4 kpk, art. 5 kpk oraz art. 7 kpk. Apelacja obrońcy oskarżonego skierowana jest do całości wyroku, obowiązkiem sądu odwoławczego było sprawdzenie , czy wymierzona oskarżonemu kara nie jest rażąco surowa. W przedmiotowej sprawie sąd I instancji wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 2 lata oraz karę grzywny w ilości 200 stawek dziennych po 20 zł każda. Sąd orzekł również środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat. Biorąc pod uwagę, że następstwem zachowania oskarżonego była śmierć pokrzywdzonego K. S., to wymierzona mu kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie jest karą surową, jest to kara wolnościowa. Sąd I instancji miał na uwadze, że zachowanie pokrzywdzonego nie pozostawało w związku przyczynowo-skutkowym z zaistniałym wypadkiem to jednak K. S. wykonując manewr skrętu w lewo przekroczył o 40 centymetrów oś jezdni. . W niniejszej sprawie sąd I instancji wymierzając oskarżonemu karę nie naruszył zasady i dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk. Dolegliwość tej kary nie przekracza zdaniem Sądu Okręgowego stopnia winy oskarżonej i prawidłowo realizuje cele zapobiegawcze w zakresie prewencji indywidualnej jak i ogólnej. Z tych też względów nie uznając zasadności zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, nie dzieląc przytoczone na ich poparcie argumentów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk.

SSO Jacek Myśliwiec

SSO Sławomir Klekocki /spr./ SSO Katarzyna Gozdawa-Grajewska